

Joi, 27 August, 2026

Sf. Cuv. Pimen cel Mare; Sf. Mc. Fanurie; Sf. Ier. Osiu, episcopul Cordobei

2 Corinteni 10

7 Priviți lucrurile'n față! Dacă cineva se încrede'n sine că este al lui Hristos, tot astfel suntem și noi¹.

8 Și chiar dacă mă voi lăuda ceva mai mult cu puterea noastră, pe care Domnul ne-a dat-o spre zidirea și nu spre surparea voastră, nu mă voi rușina.

9 Să nu par însă că v'aș înfricoșa prin scrisori.

10 „Că scrisorile lui – spun ei – sunt cu greutate și pline de putere, dar înfățișarea trupului său e slabă și cuvântul său e vrednic de dispreț”.

11 Cel ce vorbește astfel să-și dea seama că așa cum suntem în cuvânt prin scrisori când nu suntem de față, tot astfel și'n faptă când suntem de față.

12 Căci nu îndrăznim să ne număram sau să ne asemănăm cu unii din aceia care se laudă singuri; dar când ei se măsoară și se aseamănă

¹ Replică la adresa exclusiviștilor care pretind că dețin monopolul credinței și, deci, al mântuirii.

pe ei cu ei înșiși, nu au pricepere.

13 Iar noi nu ne vom lăuda fără măsură, ci după măsura dreptarului² cu care ne-a măsurat nouă Dumnezeu: aceea de a ajunge și până la voi.

14 Că nu ne întindem peste măsură, ca și cum n'am fi ajuns la voi; căci noi am fost cei dintâi care-am ajuns și la voi cu Evanghelia lui Hristos.

15 Nu ne lăudăm peste măsură cu ostenele altora; dar avem nădejde că, odată cu creșterea'ntru voi a credinței voastre, cu prisosință vom crește după dreptarul nostru,

16 ca să propovăduim Evanghelia și'n ținuturile de dincolo de voi, dar fără să ne lăudăm cu dreptar străin, în cele de-a gata³.

17 Iar cel ce se laudă, în Domnul să se laude.

18 Pentru că nu cel ce se laudă

² Măsura dreptarului: limitele regulii pe care Pavel și-a impus-o, prin descoperire, în activitatea sa de apostol.

³ Regula generală a lui Pavel este aceea de a nu zidi pe temelie pusă de altul (vezi Rm 15, 20).

singur este dovedit bun, ci acela pe care Domnul îl laudă.

Tâlcuire

Marcu 3

²⁸ Adevăr vă grăiesc, că toate le vor fi iertate fiilor oamenilor, păcatele și blasfemiile câte vor fi blasfemiât,

²⁹ dar cel ce Îl va blasfemia pe Duhul Sfânt nu are iertare în veac, ci vinovat este de păcat veșnic”.

³⁰ Aceasta, pentru că ziceau: „Are duh necurat”.

³¹ Și au venit mama Sa și frații Săi⁴ și, stând afară, au trimis la El ca să-L cheme.

³² Iar mulțimea ședea împrejurul Său. Și I-au zis unii: „Iată, mama Ta și frații Tăi și surorile Tale sunt afară și Te caută”.

³³ Și răspunzându-le, a zis: „Cine este mama Mea? și frații Mei?”

³⁴ Și privindu-i pe cei ce ședeau în jurul Său, a zis: „Iată mama Mea și frații Mei;

³⁵ că tot cel ce va face voia lui Dumnezeu, acela este fratele Meu și sora Mea și mama Mea”.⁵

„Cine va huli împotriva Duhului Sfânt nu are iertare în veac.” Oare e greu să cazi în acest păcat înfricoșător? Nicidecum, căci iată care sunt păcatele

de acest fel: „Nădăjduirea multă și fără de măsură în harul lui Dumnezeu; deznădăjduirea sau nenădăjduirea în milostivirea dumnezeiască; împotrivirea față de adevărul învederat și întărit de fapte și lepădarea de credința creștinească dreptmăritoare. Alții mai adaugă aici și pizma față de darurile duhovnicești pe care le primește aproapele de la Dumnezeu; cerbicia în păcat și învechirea în răutate; neîngrijirea de pocăință până la ieșirea din această viață” (*Spovedania Ortodoxă*, partea a treia, întrebarea a 38-a). Iată câte căi spre acest păcat! Apucă-te de oricare din ele și îți va fi după aceea greu să mai dai înapoi, încât te va târâ în prăpastie. Împotrivirea față de adevăr începe prin îndoieli mărunte, zămisлите dintr-un cuvânt sau dintr-o scriere rea. Dacă nu vei lua aminte la ele și nu le vei vindeca, ele te vor duce la necredință și la încăpățânarea în necredință. Și la deznădejde se

⁴ Pentru mama și „frații” lui Iisus vezi nota de la Mt 12, 46.

⁵ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

ajunge tot prin nebăgare de seamă: „O să mă pocăiesc”, zice omul, și păcătuiește. Și tot așa de câteva ori; apoi, văzând că pocăința nu mai vine, își spune în sine: „Așa mi-e dat, nu pot să mă înfrânerez”, și se lasă cu totul în voia păcatului. Se adună adânc de păcate; și totodată se adună adânc de împotriviri față de chemările vădite ale harului dumnezeiesc. Atunci când omului ajuns în această stare îi trece prin minte să se îndrepteze, adâncul de păcate îl covârșește, iar împotrivirea față de har îi răpește îndrăzneala de a se apropia de Domnul, și el hotărăște: „Păcatul meu este prea mare ca să poată fi iertat”. Iată și deznădejdea! Păzește-te de sămânța necredinței și iubirii de păcat, și nu vei cădea în acest adânc.⁶

⁶ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.